

Politikai és közéleti abszurdítások - Horn Gyula és a történelem

2013 május 20. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

1994. február 26-án, a Magyar Hírlapban jelent meg Pintér Dezső interjúja a posztkommunista MSZP akkori elnökével, Horn Gyulával.

„Péter Iván ígéretet tett arra is, hogy az SZDSZ velünk kapcsolatban alkalmazott választási kampány-hangvétele különbözni fog az 1990-esétől. Kommunizálás – eddig – nincs... (...) Sugárzik a hazugság a képernyőre, s jórészt azok jóvoltából, akik annak idején ugyanezekben a szerkesztői beosztásokban agyba-főbe dicsérték a proletárdiktatúrát, az egypártrendszert meg a Szovjetuniót. (...)”

Én vállalom az 1989 elején általam elmondottakat, még ha azokat nem is tekintem örökre szóló álláspontomnak. (...)

Ám még ennél is fontosabb, hogy a magyar társadalom nagy többsége egész pályafutásommal és tevékenységemmel együtt fogad el politikusként. (...)

Félő, hogy a kormányzati hatalom részvevői – összefogva a szélsőjobbal – semmilyen eszköztől és semmilyen hangvételtől sem riadnak vissza azért, hogy megakadályozzák a társadalom józan szándékainak érvényesülését. Igazából ez fenyegeti a demokráciát.”

Nemrégiben jelent meg Pünköshti Árpád: A Horn. Angyalföldtől a pártelnökségig című könyve. A nem túl jelentős baloldali újságíró történelmi személyiséget próbál faragni a mindig jókor és jó helyen lévő kommunista helyezkedésvesztőtől, Horn Gyulából, akinek ebbéli képességeiről sokat elmond, hogy 1994 és 1998 között a kommunista utódpárt az MSZP elnökéként a demokratikus Magyarország miniszterelnöke lehetett.

Horn Gyula a meglehetősen kádári, kommunista apparátusbeli „kisember” megtestesítője volt. A szocialista semmitmondás legnagyobb veszélyei közé tartozott. Ez volt karrierjének és politikai túlélésének a legnagyobb titka.

A jelentéktelen közszereplők mindig nekilátnak egymás feldicsőítésének. Pütkösti Árpád most megpróbál átgázolni a tényeken, abban bízva, hogy talán így sikerülhet elhitetni az olvasóval, hogy Horn Gyula az utóbbi évtizedek legnagyobb államférfija volt, aki már külügyi államtitkárként is zseniálisnak bizonyult.

Horn mindig büszke volt a múltjára, de annak feltárásában sosem volt partner. Máig nem tisztázott, mikor lett karhatalmista, és ott volt-e 1956. december 5-én, a Nyugati pályaudvarnál, amikor az elvtársai őt ártatlan embert gyilkoltak meg. És ha ott volt, mit csinált?

1999-ben azt állította, hogy egyszer? kommunistaként jelen volt a Nyugatinál a sort?z idején. Ez mentségnek nem elég, mert mindenütt az „egyszer?” kommunisták ölték. Horn utólag azzal áztatja magát és a közvéleményt, hogy a karhatalmisták, azaz a pufajkások valójában rendfenntartók voltak. Elmondása szerint „nagyon fontos szerepük volt, sokan ma nem lennének itt, ha mi cs?döt mondtunk volna.” (Die Welt, 2007)

Horn erkölcstelensége és gátlástalansága az ugyancsak kommunista múltú Pütköstire is hatott, aki elképeszt? cinizmussal egyszer? „gyilkolászásnak” nevezi a Nyugatinál történeteket.

A posztkommunista-szocialista baloldal ugyanolyan nehéz helyzetben van, mint a liberálisok: nincs köztük egyetlen nagy formátumú politikus sem, ezért aztán kétes múltú, erkölcsileg elfogadhatatlan, megbukott figurákból próbálnak történelmi személyiségeket faragni. Horn esetében nagyvonalúan eltekintenek attól, hogy önként lépett be egy olyan kommunista csoportosulásba, amelyik tömeggyilkosságok sorozatát hajtotta végre. De a történelmi érdemének tartott határnyitásról is kiderült id?közben, hogy a két Németország egyesítéséhez vezet? folyamatról Németh Miklós akkori miniszterelnök, és Pozsgay Imre hozta meg a végs? döntést. Horn ebben az ügyben szóviv?i feladatot látott el.

Miniszterelnöksége (1994-1998) idején teljes g?zzel folyt az ország kiárusítása, a privatizáció a szabad rablás szinonimájává vált, a korrupció soha nem látott méreteket öltött, az MSZP koalíciós partnere az SZDSZ magyar- és keresztényellenes tevékenysége során biztos támaszra lelt a Horn vezette szocialistákban. A Bokros-csomag bevezetésével tovább csökkent az életszínvonal, és jelent?sen romlott a közbiztonság. Horn Gyula kimondottan szükségesnek tartotta, egy baloldali t?kéosztály létrehozását.

Ezt az id?szakot nyilvánvalóan lehetetlen a magyar történelem sikeres id?szakának nyilvánítani, de akkor felvet?dik a kérdés: mit?l és miért lenne Horn Gyula olyan történelmi személyiség, akire érdemes emlékezni, akinek a tevékenysége példaként állítható bárki elé?

Nehéz egy még él?, súlyos beteg politikus estében erre a kérdésre – a kegyeletértés vádja nélkül – ?szinte választ adni. De az utókor már nem térhet ki a válaszadás el?l.

Az alábbi interjúrészletek valószínűleg sokat segíthetnek Horn tárgyilagos megítélésében. Ezek valóság tartalmának megítélését az olvasóra bizzuk.

„Nagy Sándorral kapcsolatban sok mindent emlegetnek, ? is a múltból származik velem együtt. Ezt vállaljuk is, azonban nem látok olyan szakszervezeti tisztségvisel?t vagy politikust, aki 1990 áprilisa után született. Ha a kormánypártok politikusait nézzük, többségük valamilyen tisztséget töltött be a múlt rendszerben is. (...)

II. János Pál pápára hivatkozom, aki legutóbbi enciklikájában megfogalmazta, hogy a szocialista rendszer sikerrel biztosította a munkához való jog érvényesítését. (...)

Ezt a rendszert meg kellett dönteni. Szerénytelenség nélkül mondhatom, hogy ebben mi is oroszlánrészt vállaltunk – meggy?z?désb?l és nem kényszerb?l. A hetvenes évek közepét?l kijártuk a nyugat-európai szociáldemokrácia iskoláját. (...)

A mai értékelések nem tesznek említést arról, hogy a Rákosi-rendszer áldozatai els?sorban kommunisták voltak.”

(A történelem újíráása elfogadhatatlan, Moldoványi Tibor interjúja, Magyar Nemzet, 1994. február 12.)

Tóth Gy. László
politológus,
a miniszterelnök volt f?tanácsadója

demokrata.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyaláatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló